

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten gør gældende, at den appellerede dom i sag T-36/16 udgør en tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), og/eller artikel 52, stk. 1, litra a), i Rådets forordning (EF) nr. 207/2009⁽¹⁾ og at processuelle regler blev tilsidesat for Retten af følgende grunde:

1. Retten fastslog med urette, at registreringen af varemærket i sagen mangler det fornødne særpræg til at gøre det muligt at registrere det i strid med artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009. Retten har hermed begået en retlig fejl.
2. Den første retlige fejl var at behandle angivelsen af mærket på ansøgningsskemaet som et farvemærke som bestemmende for den retlige kvalificering af mærkets art, hvorved vurderingen af dets iboende særpræg følgelig blev påvirket. Retten burde have fastslået, at angivelsen på ansøgningsskemaet af varemærket som et farvemærke primært foretages af administrative hensyn i forhold til EUIPO og ikke er et retligt anliggende. Retten burde derfor ikke kun have taget hensyn til angivelsen af mærket på skemaet, men til hele indholdet af ansøgningsskemaets indhold, herunder særligt gengivelsen af det med ansøgningsskemaet indgivne varemærke, ved bedømmelsen af arten af det ansøgte mærke. Gengivelsen af mærket på ansøgningen viser et figurmærke med de særlige karakteristika, der er vist deri.
3. Retten burde også have taget hensyn til den form, hvori mærket er registreret, og navnlig som angivet i registreringsbeviset udstedt af EUIPO ved registrering af varemærket. Registreringsbeviset er det registreringsdokument, der angiver den form, hvori mærket er registreret, og burde af Retten have været behandlet som afgørende for fastlæggelsen af det registrerede mærkes karakter. Indholdet af registreringsbeviset, når det er korrekt forstået, gør det klart, at mærket er registreret som et figurmærke, der antager den form, der fremgår af den gengivelse, der er indleveret med ansøgningsskemaet. Idet den undlod at gøre dette begik Retten en retlig fejl.
4. Den anden retlige fejl og tilsidesættelse af processuelle regler bestod i at nægte at modtage oplysninger, der var nødvendige for at forstå indholdet af registreringsbeviset for det omhandlede mærke. Dette dokument er publikation ST.60 fra World Intellectual Property Office, som angiver betydningen af INID-koderne, der anvendes universelt i registreringsbeviser udstedt af intellektuelle ejendomsretskontorer, herunder EUIPO, for at identificere arten og betydningen af angivelserne deri. Betydningen af INID-koderne kan kun bestemmes ved henvisning til publikation ST.60 eller en tilsvarende referencekilde, og indholdet af registreringsbeviser kan kun bestemmes ud fra betydningen af INID-koderne deri. Retten behandlede fejlagtigt kilden til sådanne oplysninger som bevismateriale og nægtede følgelig fejlagtigt at modtage dokumentet eller de oplysninger, det indeholder, idet det faktisk er en retlig tekst svarende til en ordbog. Hvis Retten havde taget hensyn til de fortolkningsværktøjer, der blev forelagt den, ville den have lagt til grund, at registreringsbeviset vedrører et figurmærke, der omfatter den gengivelse, der fremgår af ansøgningsformularen. Første Appellationskammer ved EUIPO har tidligere fastslået, at et sådant mærke havde det fornødne særpræg, der berettigede det til registrering, og Retten burde følgelig have truffet en tilsvarende afgørelse.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Rejonowy Poznań — Stare Miasto w Poznaniu (Polen) den 22. august 2017 — HR

(Sag C-512/17)

(2017/C 412/22)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Rejonowy Poznań — Stare Miasto w Poznaniu

Parter i hovedsagen

Sagsøger: HR

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 8, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabssager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 ⁽¹⁾ under omstændigheder som de foreliggende fortolkes således, at: Det sædvanlige opholdssted for et barn på 18 måneder er den medlemsstat, som af følgende grunde afspejler en vis familiemæssig og social tilknytning for barnet: statsborgerskabet for den forælder, der dagligt tager sig af barnet, den omstændighed, at barnet overvejende bruger sproget i denne forælders oprindelsesland, barnets dåb i dette land og besøg på op til tre måneders varighed i denne medlemsstat i forbindelse med ferie og den pågældende forælders forældreorlov, samt barnets kontakt med denne forælders familie, i en situation, hvor barnet bor med denne forælder i en anden medlemsstat i alle øvrige perioder, og den forælder er ansat i den nævnte stat inden for rammerne af en tidsubegrænset kontrakt, og barnet i denne stat opretholder en regelmæssig, men begrænset kontakt med den anden forælder og hans familie?
- 2) Skal der i forbindelse med afgørelsen på grundlag af artikel 8, stk. 1, i forordning nr. 2201/2003 af det sædvanlige opholdssted for et barn på 18 måneder, der på grund af sin alder til daglig passes af den ene forælder, men som på den anden side opretholder en regelmæssig, men begrænset kontakt med den anden forælder, i mangel af enighed mellem forældrene om udøvelsen af forældremyndigheden og samværsordningen for barnet med henblik på afgørelse af barnets familiemæssige og sociale tilknytning, tages tilsvarende højde for de relationer, der forbinder barnet med hver forælder, eller skal der primært tages højde for barnets relationer med den forælder, der til daglig tager sig af barnet?

⁽¹⁾ EUT 2003, L 338, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Verwaltungsgerichtshof (Østrig) den 8. september 2017 — Vetsch Int. Transporte GmbH

(Sag C-531/17)

(2017/C 412/23)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Verwaltungsgerichtshof

Parter i hovedsagen

Revisionsappellant: Vetsch Int. Transporte GmbH

Revisionsindstævnt myndighed: Zollamt Feldkirch Wolfurt

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal momsfrigagelsen i henhold til artikel 138 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem for en forsendelse inden for Fællesskabet fra en medlemsstat nægtes, når den afgiftspligtige person, der foretager forsendelsen til en anden medlemsstat, ganske vist angiver erhvervelsen inden for Fællesskabet i forbindelse med denne forsendelse inden for Fællesskabet, men i forbindelse med en senere afgiftspligtig transaktion med de pågældende varer begår momssvig i den anden medlemsstat, idet han uretmæssigt angiver en afgiftsfri levering inden for Fællesskabet fra denne anden medlemsstat?
- 2) Er det relevant for besvarelsen af det første spørgsmål, om den afgiftspligtige person på tidspunktet for forsendelsen inden for Fællesskabet allerede havde til hensigt at begå momssvig med disse varer i forbindelse med en senere transaktion?